

כדורגל

הכח בלי כח

העצוב

נורית, השואפת להיות גרפיקאית, היתה פעם ילדת פלא. כל לדה היא הופיעה על ה...

לפעמים מזדקרות לעיניה מילים כמו: "איום על קיומה של ישראל!" או "סכנה לבטחון המדינה!" ואת זה קשה לה להבין...

נורית אמיר

ממילא ולא חוזרים על זה. אצלנו בכיתה, כשמישהי רצתה להרצות על הנושא הזה, צעקו כל התלמידים: לא, על זה לא רוצים לשמוע! לא אהבים ציונות.

היתה לנו שיחה בכיתה על הספר במו ידיו של משה שמיר. חלק אמרו שזה ספר משעמם. לקחתי את הספר ופתחתי אותו באיטיות ובלי חשק ואני מוכרחה להגיד שספר יותר יפה מזה לא קראתי. ישבתי ממש עם פה פתוח. רואים שם איזה נוער היה פעם בארץ ואיזה החי חברתי היה להם ובאיזה מסירות הם התייחסו האחד אל השני. היום אין כבר דברים כאלה. היום חושבים רק על טחיסט וחברות."

כך, למשל, היה יום-העצמאות ה-71 שנה לגביה מפנה בחייה. בפעם הראשונה קיבלה נעליים גבוהות עקב וגרבי גיילון, ו"כולם כבר התחילו לרכול: יא, תראו איך שהיא הולכת!"

אבל אפילו ההתרגשות שביציאה ראשונה לרחוב על עקבים חלפה לגמרי בלילה-העצ-מאות והמשעמם. למחרת חיפשה נורית את החייה המרטיטה במיצעד צה"ל בחיפה. היא ישבה על היצי, פעה פה ל-מראה הצועדים, אטמה אוזניה כשחלפו ה-טאנקים. אבל כשהסתיים המיצעד, שוב נש-ארה הרגשה של חוסר-סיפוק. "ראיתי את המיצעד הקודם בתל-אביב", סיפרה נורית. "או לא העיב שום דבר על האחירה. הקהל והצועדים היו עליזים, החיילים היו חופ-שים, חייכו לצופים ושלחו נשיקות אל ה-מרפסות. ניצר איזה יחס אוהד בין הקהל לצועדים. אז לא הרגשתי שום רגש אחר מלבד זה שאני אוהבת את המיצעד. אני לא מבינה הרבה בטאנקים, אבל כל האווירה, הצבעים, הצלילים, הם העושים את החג. השנה זה היה אחרת. הסרטים השחורים על הדגלים, התיפוף של התופים שלוח את החיילים, חסרון התמזרות, כל אלה שה-פיעו על האווירה. האנשים לא חייכו, בקושי מתאו כלפים. אני הרגשתי אומנם רגש של כבוד והתפעלות, אבל זה נגמר ברגע ש-נגמר המיצעד."

היא יכלה להתפעל למראה החיילים הזקופים, למראה תעלולי המטוסים, למראה המספר הרב של השריינים. אבל מאחורי התפעלות זו לא היתה שום התרגשות ל-עצם העובדה שזה קיים. לגביה פרצה מלחמת העצמאות מפני ש-לפני המדינה היו כאן מעט מאוד יהודים. רוב היהודים היו בגולה, סבלו מלחץ ולא הרגישו שיש להם שיווי זכויות. העם רצה לרכוש את האדמה שלו בתורה אבל הער-בים אמרו שזה שלהם והיה על זה ריב." לגביה ההגנה היא "הכוח העברי הראשון בארץ שסבל מהתקפות הערבים" ומצד-י-ירושלים זה משהו שלמדו עליו בבית-הספר העממי, ושנכחה בינתיים.

מעטים מול רבים

בתה גימ"ל בבית-הספר העממי לימדו אותנו על מה שהיה לפני קום המדינה, מספרת נורית, אבל יותר מזה שום דבר. חושבים שהילדים יודעים על זה

מצפצפים!

הצפצפות הרעשניות הפכו לסמל חגיגות יום העצמאות. גם השנה, כשנורית הצטרפה עם ידידה להמוני המטיילים ברחובות, הוטיפה היא ציפצופים רעשניים משלה למקומה הכללית של בני-הנוער המחפשים פורקן.

בידור של דיזונגוף

למרות האבל על מות הנשיא, התבטאו חגי-גות יום-העצמאות בתל-אביב גם השנה בצעדה המונית ואינטופית

ברחוב דיזונגוף. בתום מסע מפרץ ברחוב, נופשת נורית עם ידידה על המדרכה, בצל רגליהם של המוני העובדים-ושבים-ללא-מטרה. חוסר התאורה החגיגית ובימות-הבידור לא שינו את אופיו של החג.

אחד הקרבות המרתקים ביותר במשחקי הליגה הלאומית, השבת, היה המשחק שנערך בין הראי שונה בטבלת הליגה, הפועל פתח תקוה, לבין הסוגרת את הטבלה, הכוח תל-אביב. על משחק זה מספר שחקן התיאטרון אילן גורי לייצקי, לשעבר איש התיאטרון "הקאמרי", כיום ב"תיאטרון העיר רוני" בחיפה. אילן, אוהד כדורגל מושבע, הוא הראשון בחובכו הספורט הבתי-מקצועיים, שימסרו להכא על התרשמויותיהם מאי-רוני הספורט בהם חזו, מעד רפי "העולם הזה".

אני אוהד מושבע של הפועל פתח-תקוה. מה שנקרא: אוהד קבוע. השנה ראיתי כמעט כל משחק של קבוצה זו. אומנם הת-חלתי את הרומן שלי עם הקבוצה כשהיא הייתה כבר בצמרת, אלופה, אבל אינני חושב שזה הדבר שקבע את המשיכה שלי אליה. אני חושב שהפועל פתח-תקוה, הנר-טלת השנה את האליפות, זו הפעם החמישית ברציפות, היא קבוצה סימפטית מאוד, היכולה להיות סמל להתנהגות ספורטאית. נכון כשיום אין משחקה של הפועל פתח-תקוה מבריק כל-כך, ומושך את העין, כמו שהקהל רוצה לראות. לפעמים זוהי אפילו קבוצה אפורה מאוד. אבל רק קבוצ צה יציבה. מול, מול! זה רק המזל שהולך להם! אבל לקחת אליפות חמש פעי-מים ברציפות, זה כבר לא יכול להיות מזל.

הייתי בטוח שלמשחק זה, נגד הכוח, אי-אפשר יהיה למצוא מקום ישיבה. להפועל המשחק הזה לא שינה, מלבד הבושה שבאפשרות להפסיד לאחר-ונה בטבלה. לה-כוח זה היה סיכוי שלפני אחרון להינצל מירידה לליגה א'. באתי למגרש כשעתיים לפני המשחק, אבל התברר לי שלא היה מה למרר. הקהל של הכוח בא בדיוק במוק. ראיתי את המשחק בין שתי קבוצות אלה בסבוב הראשון. גם אז היתה התוצאה והה לתוצאת המשחק הפעם: תיקו 1:1. אבל איזה הבדל! אז היה חוסר מזל ל-הפועל, הפעם ה-חוסר המזל לצד הכוח. שחקני הכוח רבצו, מתחילת המשחק ועד סופו, ובעיקר במחצית השנייה, בתוך רחבת השער של פתח-תקוה. זה היה פשוט אבי-סרדר שלא ניצחו. אבל אחרי לחץ רצוף של כעשרים דקות, באה רק התקפה אחת של הפועל. מבלי שהספקת לראות מאיפה, היה הכדור, כבר ברגליו של אבשלום רצבי. הוא מתפרץ, מכה לפינה השמאלית, ופנימה. כך זה היה גם במחצית השנייה. חלוצי הכוח שכבו כל הזמן ברחבת שערן של יעקב ויסקר. הפתח-תקוים הצליחו לפתח רק התקפה רצינית אחת. שני כדורים, והי-כדור ברגליו של הקיצוני הימני שרעבי, פצצה, והכדור פוגע בקורה. אם כדור זה היה שער, זה היה עויל להכוח.

אם הייתי צריך להגדיר את המשחק במש-פט אחד, הייתי אומר: זה היה המשחק של הכוח נגד ויסקר. בכל העונה לא ראיתי שער שישחק כמוהו במשחק זה. הוא הי-ציא כדורים מהשער ממצבים בלתי ניתנים להצלח.

כדורגלני הכוח רבצו בשער לא כל-כך משום ששיחקו יפה. הם לחצו קשה. כל כדור ששני שוקנים עלו עליו, היה שלהם. יש לזכור שהפועל עלה לשחק בלי ארבע שחקני-מפתח. אלה ששיחקו רצו להשהות את הכדור בכל מחיר. אבל לא היה להם נחום סטלמך שיוזע איך להשהות כדור ולתת לקבוצה להתארגן.

האוהד אבל אדמה. היה ברור שהי-כות הצליח לנשחת את התוצאה. הקהל היה קהל רצחני של הכוח, אבל לא היה באופן מיוחד קהל רע. ראיתי אוהד אחד של הכוח ששכב על יד השער של ויסקר וממש אבל עשב ואדמה למראה ההתסאות של החלוצים. הכדורים שלהם עפו כל הזמן ככרד ליד השער, ובצשרים הדקות האחרונות ירדו שחקני הפועל ממש לבונקר.

אני סבור שחלוצים נבונים היו מסוגלים להבקיע חמישה להפועל במשחק זה. אבל אצל חלוצי הכוח התגלתה אולת-רגל מוח-לשת. מלבד צלניקר, שהוא חלוץ מסיכה, שאינני יכול להבין מה הוא עושה בקבוצה כזאת, והבלק קפיטולניק שהבקיע את שער השחיון, לא היה הרבה מה לראות אצל הכוח, למרות יתרונם הברור.